ЗАВТРА — ВСЕСОЮЗНИЙ ДЕНЬ ЗАЛІЗНИЧНИКА

Ще кілька хвилин і тепловози вирушать в дорогу. Поведуть їх кращі залізничники Знам'янського локомотивного депо машиніст Іван **Толок** (зліва) та помічник машиніста Віктор **Хороленко.**

Фото В. КОВПАКА.

Кращі молоді жнці

Комбайнер СЕРГІЙ КОРЧОВИЙ з колгоспу «Победа» Знам'янського району. Він скосив 195 ГЕКТАРІВ зернових, намолотивши 5837 ЦЕНТНЕРІВ хліба.

Поважані люди в колгоспі «Путь Октября» Онуфріївського району члени комсомольсько-молодіжного екіпажу ІГОР ГАВРИЛОВ та ІВАН ЧУБАРОВ. З початку жнив вони скосили 196 ГЕКТАРІВ зернових, намолотили 5757 ЦЕНТНЕРІВ хліба. Їх земляк з колгоспу імені XX з'їзду КПРС ІВАН ТЕСЛЯ скосив 224 ГЕКТАРИ, намолотивши 5024 ЦЕНТНЕРИ хліба.

Йде до фінішу змагання між молодими комбайнерами колгоспу ім. Ульянова Новгородківського району братами СТЕПАНОМ та МИХАЙЛОМ ФЕДАСАМИ. Результати їх такі: Степан — скошено 188,5 ГЕКТАРА, намолочено 4608 ЦЕНТНЕРІВ; Михайло — відповідно 165,5 ГЕКТАРА і 4017 ЦЕНТНЕРІВ.

СУБОТНІЙ ВИПУСК

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XI
№ 91 (1259).

СУБОТА, 1 серпня 1970 року

Ціна 2 коп.

З'ЇЗДУ ПАРТІЇ — КОМСОМОЛЬСЬКИЙ ФОНД ЕКОНОМІЇ

28 липня ЦК ЛКСМ України прийняв постанову, в якій схвалені трудові починання кращих комсомольсько-молодіжних колективів республіки по гідній зустрічі XXIV з'їзду КПРС.

Комсомольці, юнаки та дівчата республіки, як і увесь радянський народ, з великим піднесенням сприйняли рішення Пленуму ЦК КПРС про скликання XXIV з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу. Ряд кращих комсомольсько-молодіжних колективів підприємств, будов, транспорту, науково-дослідних і проектно-конструкторських установ, колгоспів і радгоспів виступили з ініціативою розгорнути соціалістичне змагання за гідну зустріч XXIV з'їзду КПРС. Вони закликали комсомольців, усіх юнаків та дівчат України створити на честь з'їзду партії комсомольський фонд економії та надпланової продукції. За рахунок використання внутрішніх резервів, впровадження нової техніки, поліпшення організації виробництва вони зобов'язались перевиконати річні завдання по росту продуктивності праці.

У залежності від конкретних умов виробництва визначені рубежі виконання п'ятирічних завдань. Ними стануть 2 жовтня 1970 року — день 50-ї річниці промови В. І. Леніна на III з'їзді комсомолу і 7 листопада 1970 року.

(РАТАУ).

НАШЕ НАТХНЕННЯ І ПРАЦЯ — ПАРТІЇНОМУ З'ЇЗДОВІ!

ПОВСЮДНО в комсомольських організаціях області відбуваються збори, на яких молоді виробничники, працівники колгоспних полів беруть нові підвищені зобов'язання на честь XXIV з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу.

Редакція одержала повідомлення, що на комсомольсько-молодіжній фермі імені 50-річчя ВЛКСМ колгоспу «Мир» Гайворонського району пройшли збори з порядком денним «Про завдання комсомольської організації ферми по виконанню рішень липневих (1970 р.) Пленумів ЦК КПРС, ЦК КП України та II Пленуму ЦК ВЛКСМ». Переможці перед'ювілейного ленінського змагання оголосили, що вони стають на трудову передз'їздівську вахту і беруть на себе зобов'язання:

ДО ПОЧАТКУ РОБОТИ XXIV З'ЇЗДУ КПРС НАДОЇТИ НА КОЖНУ ФУРАЖНУ КОРОВУ ПО 2400 КІЛОГРАМІВ МОЛОКА;

ДОМОГТИСЯ СЕРЕДНЬОРІЧНОГО ДОБОВОГО НАДОЮ ВІД КОЖНОЇ ФУРАЖНОЇ КОРОВИ ПО 10 КІЛОГРАМІВ МОЛОКА;

ЗНИЗИТИ СОБІВАРТІСТЬ ОДНОГО ЦЕНТНЕРА МОЛОКА НА 2 КАРБОВАНЦІ;

ПІДВИЩУБАТИ СВОЮ ПРОФЕСІЙНУ МАЙСТЕРНІСТЬ, СВІЙ ІДЕЙНО-ПОЛІТИЧНИЙ РІВЕНЬ;

ЗІБРАТИ ТА ОФОРМИТИ МАТЕРІАЛИ ПО ІСТОРІЇ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ СЕЛА ЧЕРВОНОГО;

ЗМІЦНЮВАТИ ШЕФСЬКІ ЗВ'ЯЗКИ З ЧЕРВОНЯНСЬКОЮ ВОСЬМИРІЧНОЮ ШКОЛОЮ, ПРАЦЮВАТИ ПІД ДЕВІЗОМ: «КОЖНОМУ ПІОНЕРСЬКОМУ ЗАГОНОВІ — ВОЖАТИЙ-ВИРОБНИЧНИК».

Члени комсомольсько-молодіжного колективу молочно-товарної ферми колгоспу «Мир» закликали молодих тваринників області розгорнути соціалістичне змагання за гідну зустріч XXIV з'їзду КПРС.

ГЛИБШАТИ МОЛОЧНИМ РІКАМ!

Новини

ПУТІВКА В ЦЕХ

Вперше в своєму житті комсомольці Володимир Щербина, Юрій Кувлич, Віра Цвітун, а з ними ще 22 випускники нашого профтехучилища переступили поріг прохідної Олександрійського електромеханічного заводу. Тут же відбулося посвячення в робітники. Робітничі путівки молодим виробничникам вручила секретар комсомольської організації заводу Марія Анісімова.

Посвячення в робітники відбувається в усіх дванадцяти випускних групах. Зараз 322 випускники, які оволоділи гірничими спеціальностями, професіями електрика, слюсаря, монтажника, збираються в дорогу. Вони працюватимуть на підприємствах Кіровограда, Олександрії, Світловодська, Малої Виски.

В. ОЛІЙНИК,
секретар комсомольської організації Олександрійського профтехучилища № 8.

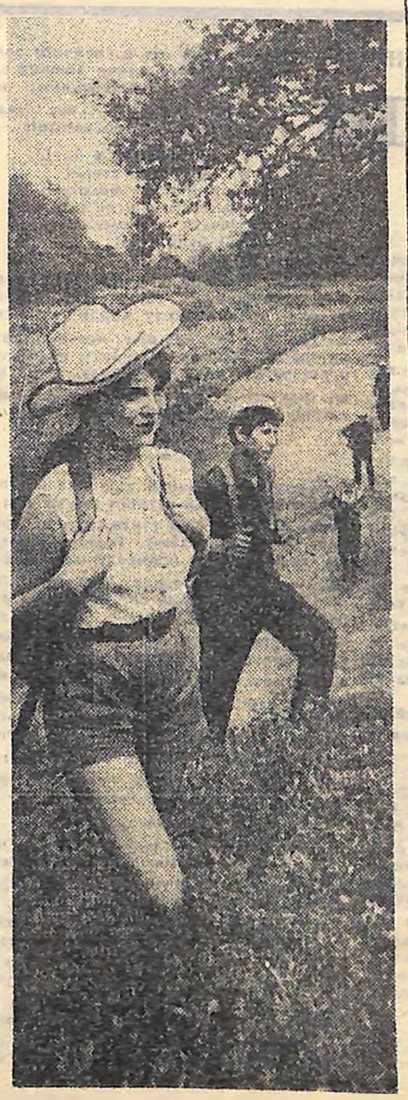

Весело і змістовно проводять відпочинок піонери і школярі в оздоровчому таборі «Космос», що розташований на околиці Онуфріївки. Спортивні змагання, рухливі ігри, цікаві збори дружини — ось чим живуть в ньому діти.

Наш фотокореспондент Василь КОВПАК зафіксував на плівку масовий похід по маршруту Онуфріївка — Успенка.

Черговий випуск піонерської сторінки «Бий, барабан!», котрий публікуємо на третій сторінці, якраз і присвячено будням і святам цього табору.

ДРУЗЯМ ЗАВЖДИ РАДІ

Нещодавно гостями школярів Богданівської середньої школи Знам'янського району були їх друзі — піонери, комсомольці і вчителі з Халданської середньої школи Євлахського району Азербайджанської РСР. Вони познайомилися з роботою школи, побували в ряді господарств району.

Днями в обкомі комсомолу була влаштована зустріч із азербайджанськими друзями, в якій взяли участь секретар обкому комсомолу В. Кришевич, заступник завідуючого обласним відділом народної освіти С. М. Якубовський, працівники обкому комсомолу, журналісти місцевих газет, радіо і телебачення.

Секретар обкому комсомолу В. Кришевич розповів гостям про роботу піонерської і комсомольської організацій області, С. М. Якубовський — про успіхи і знахідки шкіл Кіровоградщини у справі виховання підростаючого покоління.

Від імені гостей секретар комсомольської організації Халданської школи Ілгам Адиказалов щиро подякував за теплий прийом.

В. Кришевич під дружні оплески присутніх вручив директору Халданської школи З. Г. Шоюбову Грамоту обкому комсомолу, якою нагороджено школу за зміцнення дружби між українськими і азербайджанськими школярами.

Гості подарували сувенір.

Потім азербайджанські друзі ознайомилися з містом, побували в музеї В. І. Леніна СШ № 3, в піонерському таборі.

Р. КУЛІШ.

ТРЕТІЙ ТРУДОВИЙ

„РУБІН", „КАРПАТИ", „ПРОМЕТЕЙ"

- ВИКОНАНО РОБІТ НА 400 ТИСЯЧ КАРБОВАНЦІВ
- ГОСПОДАРНИКИ НЕ ВСЮДИ ПРОТЯГЛИ РУКИ ДРУЖБИ
- ВИХОВАННЯ — НЕ ДРУГОРЯДНА СПРАВА

Минув перший місяць наполегливої праці студентських будівельних загонів на Кіровоградщині. В обласному штабі відбулася нарада командирів лінійних загонів, на яку були запрошені також секретарі комітетів комсомолу вузів і технікумів обласного центру. Один за одним командири загонів звітували про виконання виробничої програми, а також про культурно-масову і шефську роботу серед населення за перший місяць третього трудового семестру.

МОЖНА з впевненістю сказати, що студенти потрудилися перший місяць добре. Освоєно більше 400 тисяч капіталовкладень.

Чи можливо було зробити більше? Так. Але не всі будівельні організації добре підготувалися до зустрічі студентів. Іноді їх керівники навіть найтерміновіші справи вирішують в кількаденний строк, що завжає загонам працювати з повним навантаженням.

Незрозумілою є позиція керівників Новомиргородської ПМК-8 тресту «Кіровоградсільбуд». У цієї організації є необхідна техніка, є матеріали, але скрутно з робочою силою, особливо влітку. Отож керівники ПМК-8 і запросили на будівництво Будинку культури в селі Турія загін студентів. Загін в кількості 38 чоловік на чолі з Володимиром Жовтанецьким вчасно відгукнувся на запрошення будівельників, маючи на меті цього літа закінчити на об'єкті загально-будівельні роботи. Пройшло 25 робочих днів, а на Будинку культури роботи ведуться черепашими темпами, будівництво майже припинилося. Правда, бійці загону «Карпати» не сидять без діла, їх охоче використовує колгосп «Прогрес». Але морально всі якось пригнічені. Скажімо відверто, Новомиргородська ПМК-8 в особі її керівника т. Білугіна, порушує умови договору. До того ж і Будинок культури для мешканців села просто необхідний.

КЕРІВНИКИ будівельних організацій не повинні забувати, що будівництво шкільних і культурно-освітніх об'єктів на селі справа великої державної ваги.

В цьому році закінчується дворічка «Комсомол — сільській школі». Під цим девізом студенти вузів Львова і Кіровограда споруджують шість шкіл в районах області. Наш загін у 647 бійців виконання дворічки вважає своєю кровною справою. Так, за спорудження в селах Кленовому і Наливайку, Голованівського району, взялися студенти загону «Рубін» Львівського медичного інституту. В дарунок дітям сіл Нечаївки, Компаніївського району, Сухого Ташлика, Новоукраїнського району, готують студенти львівських зооветеринарного і політехнічного інститутів. Електрифікують школу в селі Чарівне, Бобринецького району, бійці загону «Прометей» Кіровоградського педінституту. Але і на цих об'єктах не все гаразд. Керівники ПМК-4 тресту «Кіровоградсільбуд» не виконують деяких пунктів договору. Об'єкт не був забезпечений необхідною кількістю будівельних матеріалів, внаслідок чого загін «Едельвейс» не був завантажений на повну силу. Такі ж претензії мають студенти загону «Трембіта» до керівників ПМК-7. Зовсім протилежне говорить командир загону «Рубін» Йосип Штонь: ПМК-6 тресту «Кіровоградсільбуд» добре підготувались до зустрічі студентів. На час приїзду загону на об'єкті було заготовлено 50 процентів будівельних матеріалів. Організація допомагає загону у всіх питаннях, які виникають під час виробничої діяльності. Також слід відзначити ПМК-3 тресту «Кіровоградсільбуд», де керівником М. П. Попов. Вони добросовісно відіслалися до зустрічі студентських загонів «Романтика» і «Юність», внаслідок чого загони з перших днів з повною силою змогли включитись на виконання взятого зобов'язання. Адже вони зобов'язались здати будівельні об'єкти птахофабрики радгоспу «Сагайдак» Устинівського району до 15 серпня.

В ЗАГОНАХ створено агіткультбригади, лекторські групи. За перший місяць пропагандисти загонів прочитали більше 20 лекцій, провели бесіди в бригадах і сільських клубах. Агітбригади виступили з цікавими концертами на польових станах під час збирання врожаю. В чотирьох загонах є естрадні оркестри.

В сільських клубах проводяться тематичні вечори і вечори відпочинку. В загонах готуються зустрічі з передовиками праці районів, героями Великої Вітчизняної війни і учасниками партизанського руху.

Значну лікувально-профілактичну і санітарно-протиепідемічну роботу по обслуговуванню місцевого населення проводить студентська медична служба загонів, яку очолює головний лікар обласного штабу, випускник Львівського медичного інституту Володимир Дайн.

У СТУДЕНТСЬКИХ загонах проводиться значна виховна робота з важко виховуваними неповнолітніми. Пліч-о-пліч з студентами трудяться 15 підлітків із дитячих кімнат міліції чотирьох районів міста Львова.

Загони по силі рівні, добре підібрані по якісному складу. Вони в змозі виконати взяту виробничу програму. Ми можемо з впевненістю назвати загони, які добилися хороших показників в соцзмаганні, в яких успішно поєднується праця, культурно-масова і шефська робота. Це, зокрема, загін «Рубін» Львівського медінституту — командир Йосип Штонь; загін «Карпати» Львівського державного університету — командир Володимир Жовтанецький; загін «Лісотехнік», «Зв'язківець», «Прометей» — Кіровоградського педагогічного інституту.

Це — добрий початок. Але, як кажуть, кінець діло красить. До кінця третього трудового семестру ще цілий місяць. Попереду багато справ, які чекають на молоді, повні сил студентські працьовиті руки.

Ю. ГЕЦКО, — командир обласного штабу студентських будівельних загонів; С. ПАВЛІВ — комісар.

Не так давно на околиці кіровоградських Черемушок почалося спорудження школи. А нині стоїть красень-будинок, котрий повинен прийняти у свої сонячні класи дзвінкоголосу дітвору вже в цьому навчальному році. Та не тільки робітники тут добре попрацювали, а й студенти Кіровоградського машинобудівельного технікуму. Сьогодні п'ятдесят юнаків і дівчат також прикладають всі зусилля, щоб об'єкт був зданий достроково.

На знімку: другокурсники студентського загону «Еврика-70» Людмила ІВАНОВА, Валерій ПЕТРЕНКО, Станіслав МЕЛЬНИК, Анатолій ДРОБОТ та Іра КОЗЛОВСЬКА.

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

О. МОТОРНИЙ

Горлиця з яблуневого саду

ПОВІСТЬ

(Закінчення. Початок в газетах за 16, 18, 21, 23, 25, 28 і 30 липня).

Потім автобус довго котив людними вулицями, і всі привітно махали руками, проводжаючи дівчат захопленими поглядами. На півдорозі до обласного центру линув густий дощ, паперові квіти, якими був прикрашений кузов, намокли і поприлипали пелюстками до вимитого скла, на полотнищі розвезло виведені зубною пастою букви і по бортах потекли білі струмки, але настрій у дівчат не падав. В місті їх теж зустрічали тепло. Знову були промови, оркестр, квіти, наостанку всі фотографувалися на широких сходах під масивними колонами. Школа була в колишньому повітовому місті, що стало тепер центром великого степового району, далеко від рідного Валиного села. В'їжджала туди уже ціла колона автобусів.

Такий райцентр до того ніколи, мабуть, не бачив чогось подібного. Яблуневі та вишневі сади, які багряницевим розливом огортали біленькі хати, озвалися дзвінкою степовою луною, а з куполів опустілого собору, коли автобуси проїжджали мимо, знялася сполохано галаслива зграя галок. І дівчата розглядали місто з цікавістю. Тут був ще брук із кругляків, відшліфованих тисячами дерев'яних коліс, кінських кованих копит і волячих ратиць базарний майдан нагадував фортецю, оточену рядами кам'яних крамничок, наче формами, з вікнами, схожими на бійниці. Місто вело свою родословну з давніх віків, про це нагадували древні мури) і кам'яниці. Та серед густих садів підносилися уже і нові споруди. В тихому закуті височіли корпуси школи механізації. Кілька років тому вчилися тут хлопці з далекого острова Свободи — з героїчної Куби. І вечорами на старовинних вулицях звучала гортанна співуча мова далекого континенту вперемішку із дзвінким сміхом місцевих красунь. Брязкотіли каблуки в шквальному танці, а тепер ось влилися, як повінь дівчата — степовички. Всіх привела одна любов, одна жага.

З другого ж дня почалися заняття. Сиділи за партами, як і в школі, писали конспекти, рішали задачі. Але в усьому тут вчувалося гаряче дихання машин, їх близькість. Та й класи нагадували цехи майстерень, — на стелажах, на столах і просто на підлозі лежали розібрані мотори, окремі частини і цілі вузли. На перервах дівчата жували домашні коржики і повторювали:

— А це від якого мотора?..

На перше заняття до їхньої групи прийшла миловидна ставна жінка. Тендітне обличчя, променисті очі. Гладенька зачіска. Вибілений, накрохмалений комірець.

— Ну, от, дівчата, почнемо, — сказала вона, тихо і ніжно, наче йшлося не про трактори, а про лірику. Сама викладачка теж була тендітною, мала тендітний голос. І технічні терміни в її устах звучали, як музика. Звали її Варварою Олександрівною. Пізніше дівчата довідалися, що вчителька в молодості, у війну, теж працювала трактористкою, згодом закінчила інститут...

Вечорами, коли надворі плюхкотів дощ, сиділи в гуртожитку, гомоніли, кожна розповідала про своє. Валя згадувала Олександру Іванівну Байрачечко. Інші дівчата знали старих трактористок, які навіть з Пашею Ангеліною зустрічалися. А дівчина з Гайворона не раз розповідала про Ніну Богач, свою землячку і далеку родичку.

— То тільки прізвище Богач, — казала курсантка, — а були вони бідняки із бідняків. Кажуть, що до революції в старого Богача навіть шкапини не було. А як дали йому землю, то він одним з перших до колективу вступив. І дочка його Ніна. Їй тоді вісімнадцятий пішов, школу закінчила, трактористкою стала. Незабаром її помічником бригадира призначили... Колгосп ще тільки-тільки ставав на ноги. Цілина не розорана, на межах у бур'янах вовки виють, а волам, котрих зо три пари було, хтось у січку отруті підсипав, і вони загинули, коні теж сапом заразилися, їх виводили до кручі, стріляли і землею пригортали. Казали: зараза може розповсюдитися... Тракторів було дуже мало, на них вся надія. І Ніна Богач день і ніч не змикала очей. Як не в одному кінці поля, то в другому бачили її. Вже вороги колгоспу їй записочки підкидали: «Чого ти так стараєшся? Гляди, щоб не підірвалася...» Вона на це уваги не звертала, на зборах виступала, закликала всіх стараніше трудитися: «Ой, ще стільки в нас степу не орано! А там же хліб ростиме...». Мабуть, за це і зненавиділи дівчину вороги. І чатували на неї.

Якось пізно увечері дівчині сказали, що тракторист захворів, і машина в таборі стоїть. Підмінити нікому. Не могла Ніна залишатися байдужою. Зараз же побігла до табору, завела трактора і поїхала в загінку під лісом. Чули і в селі, як ходив він у гони — раз, вдруге, втретє... Десь аж перед ранком пішов, та й затих. Стривожились: «Щось довго не чути... Чи не трапилось чого?...» Прибігли люди на світанку, а трактор пропетляв борозну і застиг серед лану. Під плугом лежала Ніна. Її вбили і кинули туди. — мовляв, нещасний випадок... В селі Буговому, на батьківщині Ніни, пісню склали:

Попереду на машині
Трактористка молода,
В неї очі — небо сине —
Задивляються у даль...

В пісні йшлося про те, як у Ніни Богач машина сіє в сонячнім вогні, як завзято кличе дівчина за собою трактористів-юнаків, як їй хочеться бачити своє село рідне оновленим, розквітлим...

Та одного разу в полі
На ячменевій стерні
Трактористки молодої
Закінчились ясні дні...

Зітхнули дівчата, примовкли,
Гей, гей, які були літа!..
І Валя зітхнула.

Згадала домівку, бригаду. Оце батько рихтує ольшаник, готується заносити вулики, мати в льоху кладе у діжку яблука, а в бригаді вже, певно, доорали зяблю. Грицько, мабуть, причепом перевозить з току кукурудзу, а всі інші трактори стоять в гаражі біля майстерні, і чути дзеньк! навкруги...

* * *

Смугастий холодний дощ лив без перерви. Він збивав останнє листя з оголених дерев, стікав струмками по шибках, заливав бруківку. Одинокі прохожі, кутаючись у промоклі плащі, ховалися до хатнього тепла. Дівчата в кімнаті ще не включали світла, і Валя дивилася як мокрі листочки, прибиті дощем, один за другим пливуть у безвість, підхоплені потоком. Вулиця вже зовсім опустіла, і тут Валя раптом побачила одиноку постать. Чоловік у брезентовому дощовику постояв на протилежному боці, глянув на вікна гуртожитку, а потім, широко ступаючи, побрів через розлитий потік до під'їзду. Хода здалась дуже знайомою.

Невдовзі у дворі постукали.

— Добрий вечір, дівки пам. — сказав хтось знайомим голосом. З плаща юшила вода, а з-під зсунутої відлоги стримів мокрий рудуватий чуб.

— Яким це вітром? — зраділа Валя.

— Та ось їду на обласну базу по запчастини, а хлопці кажуть, що треба і напарницю провідати, заскоч, кажуть, по дорозі, ось і гостинця передали, — Грицько дістав загорнутого в мішковину пакуночка і безрадісно стояв перед порогом, не знаючи, куди що покласти...

* Повість відрукована з деякими скороченнями.

Валині канікули

хустці, вона разом з подругами і дорослими колгоспницями очищала зерно нового врожаю.

— Давно вже тут, Валентино? — питаю.

— А як почалися на току роботи, так я і прийшла, — сяйнула білозубою усмішкою.

— Сама прийшла чи покликали?

— А хто ж мене кликатиме? Я ж, вважаєте, літ й не тутешня вже. Сама прийшла. Знаю, як потрібні робочі руки в цю гарячу пору...

Майнула сукнею і побігла на поклик:

— Валю, чекаємо тебе.

— Роботяща дівчина, — розговорилися жінки на току. — Така не всидить удома.

— Та й поміч батькам, — додала інша. — Адже Михайло нову хату будує.

Що ж, пройдуть жнива, зросте нова хата у Валиних батьків, і приїжджатиме вона туди чи в гості, чи у відпустку.

А після канікул, вже в класах училища, довго ще буде пахнути їй те духмяне зерно, в яке занурювала свої звиклі до праці руки, перед очима бурштиновим потоком тектиме пшенична ріка, ріка, в якій є і її струмок.

Ллється в цю хлібну ріку праця багатьох комсомольців села. Серед них — Валя Ковальова, Володимир Петренко, Тамара Гавриш, Люба Скакун, які перейшли в 10-й клас, випускниця місцевої десятирічки Віра Котова.

Комсомольський комітет колгоспу (секретар Василь Сузак) разом з комітетом комсомолу школи (його очолює Люба Гаркуша) напередодні жнив провели комсомольські збори і закликали юнаків і дівчат потрудитись на збиранні хліба. І юнь відгукнулась — на току, на перевезенні зерна від комбайнів працює понад 30 хлопців і дівчат.

О. БЕРЕЖНИЙ,
Олександрівський район.

В СТЕПОВІЙ КАЗЦІ

Степ та й степ... Рясні пшениці вишумовують, виростають скирти до самих хмар, а обабіч доріг — красені-явори перемовляються з літнім леготом. І раптом перед нами вирнає зелене диво, тут серед степу, на околиці Онуфріївки, розрісся старовинний дендропарк. До нього й завернула наша дорога, в ньому не можна було не залишитися бодай на один день...

Свіжа, приємна прохолода між височених дубів, ясенів, кленів... Тя ще шум водоспаду біля дзеркального плеса... Та п'янкий запах ромашок, материнки, чебрецю... А понад усе— дитячий сміх, гамір, звуки піонерського горна та барабана. Тут вже не перше літо відпочивають школярі, у таборі, ім'я котрого має звучну назву «Космос».

Не встигли пройти табірну арку, як нас захопив дитячий коловорот, змусив і самих скинути по якомусь десятку літ: забаглося і на гойдалці сягнути аж до верхів'я кленів, і босоніж пробігтися по росяній траві, і взяти участь у зборі піонерського загону...

Начальник табору Роман Миколайович Дайдакулов любязно показує намети, дерев'яні будиночки, в котрих живуть школярі, а вони, червоногалстучні невгомони, обступили нас, один поперед одного починають оповідати про найцікавіше...

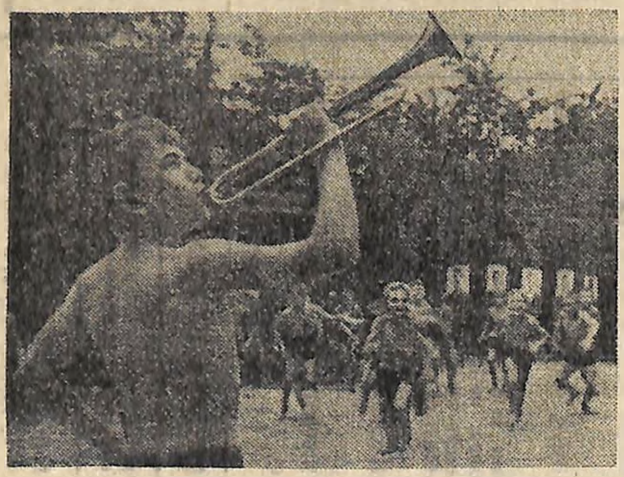

Сурма кличе на ранкову зарядку.

МАРШРУТОМ ПОХОДУ

Ірина Живан, піонерка:

— Увечері фізрук Едуард Іванович попередив нас: «Підготуйте рюкзаки, добре відіспіться... Завтра вирушаємо в туристський похід».

Дехто став перепитувати:

— А ложки брати?

— А вудочки?

— М'ячі?

— Все, все беріть, згодиться, — втішив нас відповіддю Едуард Іванович.

І ось маршрут: Онуфріївка — Успенка. Ходили чутки, що в кінцевому пункті — неабияка краса: є острів у дніпровських плавнях і багато ще дечого цікавого.

Нестерпно пекло сонце і нам закортіло напитися води.

— Гайнемо на ферму, — вирішили хлопці. — Там обов'язково є вода.

Зустрів нас лагідний дідусь. Замість води ми із задоволенням пили запашне молоко.

Аж ось до нас прибіг гінець від бази, де ми отаборилися:

— Машина приїхала... Хто стомився, намуляв ноги, чи просто лінькує назад пішки вертати— за мною!

Але таких майже не виявилося.

Знову дорога. Знову свіжа вода, молоко, яблука, вишні від гостинних колгоспників...

В табір ми принесли запашні білі ромашки.

ВАСЯ ГОНЧАРЕНКО, піонер:

ТОЛЯ ОБРАВ РОЛЬ...

—Я ХОЧУ розповісти про «День казок». Мені найбільше сподобався цей день. Щоранку нас будив горн, а тоді розбудив гучним свистом Соловей-розбійник. Прямо з лінійки ми вирушили до їдальні. Але що це? Біля входу стоїть королева Несміяна.

— Хто потішить мене, той раніше інших пройде до свого столу...

Потім ми ще дивувалися дідом Іваном, в котрого переодягнувся Толя Діденко, язикатою Феською, роль якої чудово грала Тамара Поліщук... Мені довелося загримуватися під пастушка.

Того дня з цікавістю переглянули ми нові вистави нашого лялькового театру.

Гра в шахи — найкраще заняття для Саші КОРОБКА та Анатолія КОСТАША.

„Увага! Збір...“

Наташа Ружицька, голова ради дружини:

— Я ще ніколи не бачила такого збору піонерського загону. Це коли ходили до пам'ятника Анатолію Комару. З хвилюванням слухали розповідь про те, як наш ровесник повторив подвиг Олександра Матросова. Потім вирушили до музейної кімнати місцевої школи. Скільки неповторного, цікавого побачили і почули ми того дня! А увечері виготовили факели і разом із сусіднім табором «Орля» знову вирушили до пам'ятника Толі. Там розіклали багаття, а доокруж горіли факели. Ми співали загонові пісні, і здавалося кожному з нас, що то не полум'я палахкотить і шугає у вечорове небо сліпучими іскрами, а — горить, не вгасає велике серце юного героя.

СТАНЦІЯ—УМІЛІ РУКИ

Віталій Умрихін, піонер:

— Що таке СМБ? Дуже просто: справа майстра боїться. Як це розігрувалося? А ось так. Розбивалося дев'ять станцій — художників, спортсменів, кмітливих тощо. Приходимо, наприклад, на станцію Поперушку. Нас запитують:

— Хто з вас найкраще прати вміє?

— Я, — відповідає Толя Вільмас.

Начальник станції засікає шість хвилин. Але Толя за неповних п'ять чудесно виправ рушник! Нам ставлять «відмінно». На спортивній станції теж «відмінно» відхопили. А ось на станції Умілі Руки ми зрізалися: за заданий час не могли шматок матерії підшити... Отримали «трійку».

Але все-таки наш загін у цій грі не мав собі рівних!

Гра «Зіниця» не просто собі розвага: інколи і протигаз треба одягнути.

ПАНАМКА ДЛЯ ЛАРИСИ

Валя Коваленко, піонерка:

— Вдома мама навчила мене шити плаття і сукню. То й не дивно, тільки-но я прибула до табору — зразу ж записалася до гуртка крою і шитва. Вчить нас Олександра Романівна. Вже коли повернуся додому, зможу меншій своїй сестричці Ларисі пошити іспанку, панамку, хусточку та багато інших цікавих і корисних речей.

Любі КОМПАНЧЕНКО особливо до смаку груші...

ЧЕРВОНІ ЯГОДИ

Люба Компанченко, піонерка:

— Ой, і смачні ж ягоди у сусідньому колгоспі «Родина». Звичайно, не ласувати фруктами ми їздили до артілі. Цілий день трудилися, наповнюючи кошики яблуками та черешнями. Голова артілі особливо похвалив за гарну роботу Любу Цимбал, Тому Поліщук, Толю Діденка, Андрія Галушка та інших. А колгоспна куховарка піднесла нам в знак подяки смачний український борщ!

Шеф-повар на плесі

Поліна Пруссак, голова ради загону:

— Якби ви знали, скільки клопоту завдав нам табірний День Нептуна? Приємного клопоту, звичайно. І не тільки відпочиваючим, а й вихователям... Того дня побували у воді не тільки наші ровесники. Нептун звелів кинути на плесо і шеф-повара Володимира Петровича. А начальник табору Роман Миколайович, побачивши таку картину, сміявся голосно, а отямившись, дременув з папкою під рукою у чагарники. Та Нептунові слуги подалися на розшуки. Через кілька хвилин вони витягли з льоху Романа Миколайовича і... шубовснули у воду!

БУКЕТ ДО ПОРТРЕТА ІЛЛІЧА

...Група піонерів подає нам табірний щоденник. Гортаємо його. «В день відкриття було досить весело. Всі співали, танцювали. Багаття було гігантське, язики його полум'я підіймалися аж до самих зір». «Ми дуже любимо річку. Сьогодні вся дружина була на пляжі. Бігали, сміялися, бризкалися водою». «Здрастуй, ліс! Сьогодні ми вперше серед старезних дубів і молоденьких ясенів. Як тут гарно! Скільки квітів... Перший букет з найкращих пелюсток поставили біля портрета В. І. Леніна». «Минув ще один день. Були на рибалці. Перший загін наловив півтазка коропців, щупаків, окунів, бубирів». «Провели збір в шостому загоні на тему «Піонери-герої»...

Репортаж підготували: методист з естетичного виховання дітей обласного Будинку художньої самодіяльності Любов СІНОКОП та спеціальні кореспонденти «Молодого комунара» Валерій ЮР'ЄВ і Василь КОВПАК.

Сонце, повітря і вода — що може бути краще для відпочинку!

ОПЕРАЦІЯ «ПОШУК»

ЧЕКАЙ, МАМО...

У НАВКОЛИШНІХ селах говорять, що «у Портчарі живуть люди легкі, як пушинка, швидкі, як вітер, з серцем гарячим, як сонце». Не випадково колгосп «Чулпан» вважається в Параньчинському районі Марійської АРСР одним з передових господарств. Відомий колгосп і тим, що тут народився і виріс Герой Радянського Союзу Ахмедсафа Гайсин, один з 49 марійців — кавалерів Золотих Зірок.

* * *

У ДЕНЬ національного свята базарна площа забита народом, який з нетерпінням чекає початку поєдинків борців. За звичаєм це свято повинні відкривати юнаки. Ось в коло широкими кроками, по-дорослому, виходить хлопчина. Кремезний, круточолий, з широкими нехлопчачими плечима. Поставив руки на пояс, озирнувся. Хто ж буде його противником? Де він?

Виклик прийнято другом Ахмедсафи — Гант-рою. Пильний, оцінюючий погляд, і — боротьба почалась. Напружена, з повною віддачею.

Сміливим, запальним і водночас чуйним постає перед очима старої Аліми її красень Ахмедсафа. Як і кожній люблячій матері, Алімі не згадується чомусь прикре, хоч його було й немало. Очевидно, лише пам'ять материнська, як не кожна пам'ять, дозволяє собі таку слабкість: забувати прикре. На хвилину, на рік, назавжди. Мати ніколи півсловом не обмовиться про твій вчинок, який ліг колись, можливо, каменем на серце.

Завжди перед очима Аліми її Ахмедсафа — постійний командир дітвори. Як зараз, бачить вона синове натхненне обличчя, чує його заклично: «Впере-е-ед!». Вимахуючи дерев'яною шпагою чи чабанським батогом, як шаблюкою, Ахмедсафа, рубаючи наліво й направо, веде відважних своїх однолітків на «білих». Він ніколи не бажав бути «білим». Його авторитет не дозволяв йому цього.

...В одному з листів до матері солдат Ахмедсафа Гайсин писав у 1933 році: «Нещодавно мене знову відзначили. Це називають подякою. Командир сам перед строєм оголосив... Чекай, мамо. Вже недовго. Незабаром повернусь».

Гайша, сестра Ахмедсафи, не могла заспокоїти стару Аліму. Вона невгавала:

— Гайшо, ти ще не розумієш серця матері. Ще не розумієш... Серцю не накажеш. Мені чомусь здається, що я захворіла.

Війна туманом затягла дороги, якими мав повернутися син. Лише солдатські трикутнички давали уявлення про географію боїв хлопця з Портчари.

ВІН ПРОЙШОВ з боями всю Україну. В складі гвардійської Павлоградської стрілецької дивізії форсував Дніпро, прийнявши в скрутну хвилину командування ротою.

Сміливців притиснуто до берега. Але контратаки німців захлинаються. На бійців обрушується ураганний вогонь артилерії, повзуть танки, за ними п'яним натовпом сунуть гітлерівці. На допомогу радянським воїнам приходить артилерія, червонозорі бомбардувальники і штурмовики. З автоматом і кулеметом в руках молодший лейтенант Гайсин завжди був попереду, навіть поранений.

За два дні рота Гайсина відбила 13 атак гітлерівців. Особисто Гайсин знищив 20 фашистських солдатів і офіцерів.

Несподіванкою для гітлерівців була атака радянських воїнів на безіменну висоту за Дніпром. Як тільки не намагались фашисти повернути її: бомбили, відкривали ураганний вогонь, кидали танки на бійців, оточували. Але бійці стояли на смерть. Молодший лейтенант Гайсин був прикладом мужності і відваги.

Указом Президії Верховної Ради СРСР від 22 лютого 1944 року Ахмедсафі Гайсину присвоено звання Героя Радянського Союзу.

В складі своєї Червонопрапорної дивізії Гайсин звільняв П'ятихатки, Олександрію, Знам'янку, форсував Інгул. Під час важких боїв за оволодіння залізничною магістраллю, яка з'єднує Новоукраїнку з Черкасами, життя офіцера-марійця обірвалось. Сталось це 27 листопада 1943 року. Поховали Героя за три кілометри від села Капустиного...

* * *

ІМ'Я ГЕРОЯ Радянського Союзу Ахмедсафи Гайсина гідне увічнення. Це — перший обов'язок комсомольських організацій Новоукраїнського району, які повинні відшукати і впорядкувати могилу загиблого офіцера, налагодивши найтісніші зв'язки з батьківщиною Героя, з його рідними, однополчанами.

Щоб і в селах Кіровоградщини звучали слова про те, що «у Портчарі живуть люди легкі, як пушинка, швидкі, як вітер, з серцем гарячим, як сонце!»

А розкішний клен над могилою Героя щоб вишіптував: «Чекай, мамо...»

Володимир ЧАБАНЕНКО,
краєзнавець.

м. Кіровоград

ФЕЙЛЕТОН

„Хачу рая"

СПЕКА...

Мій дід Свирид каже, що в таку пору нинішньки найбільше активізували свою діяльність сачкуни і шанувальники перекурів. Один не встиг цокнути кілька разів рахівницею, тюпає до бочки з квасом, інший влаштовує зі своїм колегою своєрідний спортивний поєдинок: хто більше злиже морозива. Наприкінці дня вже чуєш суперечку:

— Я дьорнув цілих одинадцять горщечків пломбіру...

— А я фруктового в кафе «Сніжинка» цілу миску вигорнув.

Зате вже в суботу та неділю всі тобі привілеї: куди хоч іди, скільки хоч їж морозива, годинами стій в черзі за кухлем квасу. А додому можеш і відром принести. Сказано: два вихідних!

Отож і дід Свирид каже мені з Льонькою:

— Йшли б ви, халамидники, до ставу. Присмагніть трохи.

Льонька одразу пропонує маршрут:

— На Новомиколаївку.

— Ні, — заперечую. — Там ніде ногою ступити. Краще в міський сад.

І ось ми вже минаємо телевежу, заглиблюємось в густі клубки кущів непрочищеного бузку. Невдовзі — подих прохолоди. Ставок!

— Земний рай! — солодко вимовляє Льонька, скидаючи з себе рябу футболку. — Оце, врешті-решт, відпочинемо.

Тільки ми вляглися на простеленій ковдрі, аж осторонь чуємо бриньканння струн гітари. Потім поштампований голос якогось парубійка:

Зачем же ты, Маняша,
В надежду крест кладешь?..

І в цю ж мить з кущів виповзло п'ятеро гривастих лобуряк. В руках одного розцяцькована гітара. А на голих грудях — господи ти мій! — цілі картини: стоять лицарі з шаблюками, поруч спис пронизує серце, а під всім цим «живописом» русалки, грудасті і хвостаті плавають. В іншого — репродукції з полотен класиків викладені на тілі: тут і три богатирі, і мадонна Літта. Третьому — вузькогрудому — передньої частини свого тіла не вистачило для малюнків. І йому невідомий писака виколов на плечах хреста. А хрест той біля могили стоїть, ланцюжками обвішаний. В четвертого почерк, що не кажіть, теж свій. Цей більше вдався до сочинительства. На нозі вивів: «Хачу в рай!». На животі: «Вер мені, Елона». Та ще на литці: «Не погубите, родители»...

Отож іде ця команда літописців та й волає на весь сад свої арії. І так бідолашні страждальним голосом викручують, що кожен, хто дрімав, хто до води спішив, прислухався. Нарешті, наш сусіда — такий собі чолов'яга в довгих трусах — сплюнув злісно і кинув:

— Тримайте мене, бо я зараз поздираю з них оту підсиняну шкірку і плавки з неї пошию...

Всі мовчали. А хлопці повернули собі на горбок, посідали на траві і почали виймати з своїх торбин пляшки з «Екстрою», кільця ковбас, помідори. І ось перший тост:

— Щоб наша доля нас не цуралась!..

Задзвеніли склянки. Затріщали кущі. І в воду полетіла перша порожня пляшка...

— Не томи меня, непутевая...

Це — черговий сеанс пляжних мушкетерів.

Трохи згодом в саду над ставом з'явилось ще кілька загонів таких урвитлів. Деякі з них мчали на велосипедах понад водою, ледь-ледь обминаючи хлоп'ят, що гралися м'ячем, інші поважно ходили протоптаними стежками, хизувалися свинцевими хрестиками, що висіли на їх шиях. І знову монологи:

— Та пашол ти, Петя, знаеш куда...

— Ей ти, рижа, состав компанію...

Йдуть мушкетери.

Йдуть поруч них й порядні симпатичні хлопці.

Йде черговий з відділення міліції.

Але ніхто не зупинить мушкетерів.

А після обіду вже дивись вереск:

— Рятуйте його, людоньки! З мосту впав на каміння.

— І хай вмивається червоною юшкою, хай не сурив би так...

— Е ні, бабка, що за відпочинок, коли в них ресторанських філіях та хоч нипця не виставлять...

І наступає пауза.

Аж ось знову:

— Дохтора, чуєте, дохтора. — дитина ногу розбатала у воді. І який це негідник пляшки кидав в ставок. Щоб йому мізки повикручувало...

І отак до заходу сонця.

А там вже, дивись, збираються хлопці додому. Підпалюють хмиз, газети, і влаштовують «стендову» стрільбу: пляшка в повітрі, іншою маєш вцілити по ній і розбити. За таку майстерність мушкетер отримує приз: кухоль пива...

Льонька не витримує більше, збирається йти, щоб вгамувати темперамент мушкетерів, але поруч зупиняє його голос:

— Ви що! Хочете собі ворогів нажити? Вони ж вас запам'ятають, то в місті обов'язково здибають...

Льонька розрум'янився не од спеки, а від злості.

А тітонька, наша сусідка, тягне його за руку:

— Сядь, не зв'язуйся. Вас же вони не трогают...

М. ШЕВЧУК.

м. Кіровоград.

СИНІ ЛІХТАРІ ПРОЛІСКІВ

Вони тихо світились на дорозі його мрії. Ці ліхтарі - проліски подарувала йому Поезія. І він з ними ніде не розлучався. Вони виповнювали його сни дзвінким сяйвом і освітлювали перші візерунки віршованих строф в учнівському зшитку.

Володимир Бондаренко — десятикласник Кіровоградської середньої школи № 5. Член міської молодіжної літературної студії «Сівач». Вірші почав писати недавно і тому, зрозуміло, чому вони так дуже схожі на несміливі перші проліски, які з'являються з-під пошарування словесного снігу.

Поезіям Володимира притаманне образне сприйняття довколишнього світу. Людей, дерева, квіти початкуючий поет бачить фарбами. Отже, слово Володимиру Бондаренку.

Протуберанці землі

Вибивалося полум'я
З-під нескошених трав,
І стеблинки розжарені,
Мов мечі щойно викувані,
Настромлювали на вістря
Сонячних зайчиків.
Повмирали роки
Із двоглавим орлом.
І червоні од жару
У червоних шоломах
Піднімалися в небо
Протуберанці землі.
Піднімались в майбутнє
Переможно і яро...

ВІТРЯК

Сіється дощ крізь руки дерев.
Закляк обіч шляху вітряк
бутвілий.
Укрива його постать вечір
Діамантним вологим пилом.
І вітряк, неначе молодша,
Розправляє старечі крила...
Ніч заручини справляє з степом,
А вітряк — із осінню весілля.

Намальовані дзвони

Діти малюють казку,
Де заплакалось небо хмарами,
Де літають рожеві птиці
Із очима блакитно-карими.

Де сонця, мов маленькі краплі
З неба падають світлозливою.
Фіолетова постать церкви
Куполами хитає сивими.

А повз церкву прямують люди,
Козаки на гарячих конях...
Білобровий старий дзвонар
Гучно б'є в паперові дзвони.

* * *

Океан — майбутнє сили повен.
І над ним — одвічно юний ранок.
Наші пароплави це — будови
З щоглами високих дужих
кранів.

Розгортаєм прапори-вітрила,
Щоб пливти в путі нові...
Мрію рвійну нам серця відкрили,
Наче невідомі острови.

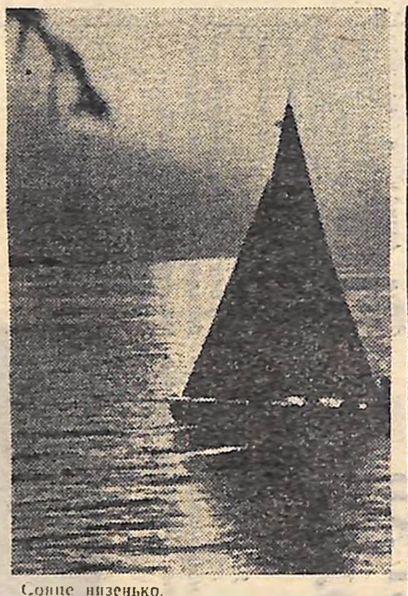

Сонце низенько.
Фото С. ДЕРУЖИНСЬКОГО.

ТЕЛЕЕКРАН

● ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

СУБОТА, 1 СЕРПНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Гімнастика для всіх. (М). 9.30 — Новини. (М). 9.45 — Для дітей. «Марійка і Жучка». Телефільм. (М). 10.00 — Музична програма. (М). 10.30 — «Здоров'я». (Кишинів). 11.00 — Наша афіша. (К). 11.05 — Телефільм. (К). 11.30 — Українське кольорове телебачення. «Український фольклор у мультфільмах». (К). 12.30 — Тележурнал «Піонерія». (М). 13.05 — «Сільські зустрічі». (Донецьк). 13.35 — До Дня залізничника. (К). 14.05 — Пісні 30-х років. Фільм-концерт. (К). 14.30 — На меридіанах України. (К). 15.00 — Програма Українського телебачення. 15.20 — Радянській Буковині — 30 років. (Чернівці). 17.30 — Літопис піввіку. «Рік 1945». (М). 18.30 — Програма «Час». (М). 18.50 — Кольорове телебачення. Першість світу з веслування на байдарках і каное. (Данія). 19.45 — «За мир і безпеку в Європі». (М). 20.15 — Другий Всесоюзний фестиваль ансамблів народного танцю. (Кишинів). 22.45 — Екран пошани. (К). 23.25 — Концерт. (М). 24.00 — Новини. (М).

НЕДІЛЯ, 2 СЕРПНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Ранкова гімнастика для дітей. (М). 9.15 — Новини. (М). 9.30 — Сьогодні — День залізничника. (М). 10.00 — Музичний кіоск. (М). 10.30 — Молодість землі. (Кишинів). 10.50 — Концерт. (Кишинів). 11.20 — Наша афіша. (К). 11.25 — Сьогодні — Всесоюзний День залізничника. (Дніпропетровськ). 11.45 — Програма УТ. 12.00 — Художній фільм «Ласкаво просимо, або стороннім вхід заборонений». (К). 13.10 — Концерт класичної музики. (М). 13.45 — М. Старицький. «Маруся Богуславка». Спектакль Київського театру ім. Івана Франка. (М). 16.30 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. (Сімферополь). 17.00 — Кольорове телебачення. Чемпіонат СРСР з кінного спорту. (М). 18.00 — Кольорове телебачення. Клуб кіномандрівників. (М). 19.00 — Камертон доброго настрою. (Миколаїв). 19.30 — Телефільм. (К). 20.00 — Програма «Час». (М). 20.30 — Другий Всесоюзний фестиваль ансамблів народного танцю. (Кишинів). 22.30 — Кольорове телебачення. Чемпіонат світу з веслування на байдарках і каное. (Данія).

ПОНЕДІЛОК, 3 СЕРПНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00 — Телевісті. (К). 11.10 — Художній фільм «Суворов». (Кіровоград). 17.40 — Телевісті. (К). 18.00 — «Піонерський калейдоскоп». (Харків). 18.30 — Програма передач. (К). 18.35 — Тележурнал «Природа і люди». (Дніпропетровськ). 19.00 — Програма «Час». (М). 19.30 — Концерт симфонічної музики. (Львів). 20.00 — «Республіка живиує». (Харків). 20.10 — Спецвипуск телевістей. «Буковина святкує». (К). 20.30 — Чемпіонат СРСР з футбола. «Динамо» (Київ) — «Динамо» (М). (2-й тайм). 21.15 — Кіножурнал. (К). 21.30 — Творчий вечір народного артиста СРСР Г. Товстоногова. (Ленінград). 23.15 — II Всесоюзний фестиваль народного танцю. (Кишинів).

ВІВТОРОК, 4 СЕРПНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00 — Телевісті. (К). 11.10 — Художній фільм «Наші знайомі». (Кіровоград). 17.40 — Телевісті. (К). 18.00 — Програма передач. (К). 18.05 — Для дітей. «Чудесні сходинки». (М). 18.35 — «Село героїв». (Миколаїв). 19.05 — «День за днем». (Інформаційна програма). (Кіровоград). 19.15 — Оголошення. (Кіровоград). 19.20 — Кіножурнал. (Кіровоград). 19.30 — «Культура слова». (К). 20.00 — Програма «Час». (М). 20.30 — II Всесоюзний фестиваль народного танцю. (Кишинів). 22.00 — Кінопанорама. (М). 23.30 — Телевісті. (К). 23.40 — Концерт артистів Ленінградського театру музичної комедії. (К). 00.35 — Телевісті. (К).

ДРУГА ПРОГРАМА. 19.05 — Фільм-концерт. (К).

Спортивні товари

Друзі!

Завітайте до магазинів спортивних товарів споживчої кооперації.

Любителям мандрів продавці із задоволенням запропонують швидкохідні мотоцикли, моторолери, велосипеди. Спортсменам — футбольні, волейбольні м'ячі, камери до них, волейбольні сітки, чавунні гантелі. Для любителів риболовлі — вудлища, волосінь, гачки, блешні...

Займайтесь спортом! Спорт додасть вам сили, здоров'я, наснаги.

Магазини спортивних товарів споживчої кооперації чекають на вас.

УКООПТОРГРЕКЛАМА.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35, відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОММУНАР» — орган Кировоградского обкома ЛКСМУ, г. Кировоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

БК 01275. Індекс 61197. Зам. № 3841. Тираж 49 000.